

[Chr. Ernst Christensen.]

rejste, og hvor paagaende den tyske Agitation var i den Tid, da man troede, at den nationale Stormflod vilde skylle over Grænsen og rive alt med sig. Slag i Slag kom Angrebene: den tyske Vælgerforening vedtog paa et Møde i Tinglev den 10. April med 400 Deltagere en Resolution, der afviste Diktatet fra Versailles og krævede en ny Afgørelse, der genoprettede Nordslesvigs Forbindelse med Slesvig-Holsten og dermed med Riget, under Løfter om videst mulig Frihed for det danske Mindretal — den sidste Tilføjelse har man dog ment var nødvendig. Det ærede Medlem Hr. Schmidt har endelig faaet den rette nazistiske Vind i Sejlene; det varede noget længe, inden Medbøren kom, men nu kom den, og nu sejler det ærede Medlem forbi alle Etapestationer direkte til Hovedstationen.

Det tyske Angreb mod Grænsen er godkendt og antaget af den nordslesvigske Tyskhed. Hvis man havde troet — og det var der vel nogle, der troede —, at Danskhedens Mure faldt sammen, naar der blæstes kraftigt i Stormtrompeten, som fordem ved Jericho, tog man grundig fejl, men det ærede Medlem Hr. Schmidt er forundret og forarget over, at vi reagerede saa kraftigt over for disse Angreb. Hvis den sønderjyske, den danske Offentlighed ikke havde reageret saa kraftigt over for disse Angreb, kunde vi med nogen Grund have gjort os værdige til den Betegnelse, som Olshausen gav det danske Folk, da han provokerede Oprøret i Rendsborg i 1848, at de Danske var et dumt, dorskt og usammenhængende Folk. Nej, dette Angreb svejsede Danskheden sammen som aldrig før; det tyske Angreb blev afvist ved Tillidsmandsmødet i Aabenraa under H. P. Hanssens Ledelse den 12. April, ikke mindre kraftigt ved Arbejdernes Møde i Tinglev den 17. April og ved det store Folkemøde i Haderslev den 18. April. Stærkest havde dog vel Angrebene virket paa den sønderjyske Ungdom, som gennem Krigstidens Isolation og ved Grænsedragningen ikke var kommet ind i det nationale Arbejde paa samme Grundlag som de ældre. Nu fylkedes den uden Trommehvirvler og uden Kommandoraab og uden udvortes Pynt i Tusindvis i Tønder og viste Fanerne ved Grænsen, og ved det store Folkemøde paa Dybbøl den 11. Juni viste de unge, hvor hurtigt de fandt sig til Rette i Geledderne. Den danske Ungdom i Sønderjylland har faaet sin nationale Ilddaab, vi kan være rolige — Afløsningen er i Orden!

Gennem Forvirringen spejdede vi efter

Røster fra Berlin, fra ansvarlig Side, og Svaret kom, som vi havde ønsket og ventet det. Det var en Aflæsning af Angrebet og en Tilrettevisning til de slesvig-holstenske Hedsporere; Retningen bestemtes fra Berlin, man ønskede ikke at germanisere, man ønskede ikke at gaa andre Folks berettigede Livsinteresser for nær, man ønskede at leve i et godt, naboventligt Forhold til Naboen. Saaledes lød Udtalelserne, med nogen Variation, fra det tyske Riges Leder og fra den ansvarlige Repræsentant, Hr. Rosenberg, og dette var ogsaa Grundtonen i dennes sidste Udtalelser i Flensborg for nogle Dage siden, Udtalelser, der sagde mere ved det, der ikke blev sagt, end ved det, der blev sagt — intet Svar er ogsaa et Svar. Og vi tager disse Udtalelser til Efterretning og haaber, at de maa underbygges ved Handlinger, der understreger Ordene og viser den gode Vilje, som genskaber den Tillid, man fra begge Sider ønsker og er bedst tjent med, og som kan fjerne de Misforstaaelser, som det nye Styre i Tyskland i saa høj Grad har været udsat for i Forholdet til sine Naboer.

Men det er jo ikke egnet til at genskabe Tilliden og til at fjerne Misforstaaelser, naar de Mænd, der ved deres udfordrende Taler har skabt disse Misforstaaelser, faar tildelt høje Embedsposter og Tillidsposter ved Grænsen. I et Land, hvor alt er saa nemt og saa ensrettet som i Tyskland, ja, hvor man baade indendørs og udendørs er pligtig til at hilse paa samme Maade, kunde det dog nok være undgaaet, for den gode Forstaaelses Skyld. Naar tysk Ungdoms Natmanøvrer og Øvelser i Haandgranatkastning afsluttes med Afsyngelse af Horst Wessel-Sangen paa Hjemturen gennem vore Byer, ja, saa er dette slet ikke egnet til at skabe Forstaaelse og skabe et godt Forhold. Naar den tyske Rigsleder i sin Radiotale forleden overfor den franske Ministerpræsident har hævdet, at naar den tyske Ungdom marcherer, saa er det af Hensyn til Kommunisterne, ja, saa vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at i Sønderjylland behøver den tyske Ungdom ikke at marchere af Hensyn til hverken danske eller tyske Kommunist, den Sag skal vi nok ordne selv. Beklageligt er det ligeledes, at ogsaa det tyske Kulturarbejde nu af de tyske Foreningers Bestyrelser føres frem i et langt skarpere og stærkere Tempo end før, at hele den nordslesvigske Tyskhed ensrettes under Førerskab af tyske Nazister, der ogsaa er tyske Statsborgere, og at man i Fremtiden ikke vil skille Politik og Kultur, men sammenfatte disse under det tyske Angreb